

проведенні виконавчих дій. До порушників норм виконавчого провадження можуть бути застосовані штрафні санкції, притягнення до юридичної відповідальності, але заходи фізичного примусу, такі як обмеження пересування, арешт не можуть бути застосовані зовсім. Привід через органи внутрішніх справ можливий лише в разі неявки боржника без поважних причин за викликом державного виконавця.

Але деякі норми Закону «Про виконавче провадження» на мій погляд не відповідають положенням Конституції. Наприклад, ст.5 закріплює право державних виконавців повідомляти з метою профілактичного впливу органи державної влади, громадські об'єднання, трудові колективи і громадськість за місцем проживання або роботи особи про факти порушення вимог законодавства про виконавче провадження, що може бути розцінено, як втручання особи в особисте життя.

Але слід мати на увазі, що зазначені заходи примусового характеру потрібні у зв'язку з тим, що не виконання рішень суду або інших юрисдикційних органів тягне за собою порушення законних прав і інтересів інших осіб.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ПРИРОДНІ РЕСУРСИ

Доп. – ст. викл. Сайко Л.Ю.

Право власності можна розглядати як одне із головних прав людини, яке стоїть після таких невід'ємних прав, як право на життя і свободу.

Тому і інститут права власності є одним із основних правових інститутів екологічного права. Відносини власності виступають передумовою виникнення будь – яких інших правовідносин стосовно використання природних ресурсів. Власність становить економічну основу життя суспільства і виражається як відносини між людьми з приводу матеріальних та інших благ.

Власність в Україні існує в різних формах, але чинне законодавство про власність, на жаль, не визначає чіткої форми

власності на природні ресурси. Також, існують певні протиріччя між Конституцією України, Законом України «Про власність» та чинним екологічним законодавством, в першу чергу Земельним кодексом України. Згідно з останнім природні ресурси в Україні можуть перебувати у приватній, комунальній або державній власності. В інших природо ресурсних законах питання власності на ті чи інші природні ресурси врегульовані лише у загальному вигляді.

Стаття 13 Конституції України проголошує всі природні ресурси в територіальних межах країни об'єктом права власності народу України, тому виникає питання щодо узгодження норм Конституції та норм екологічного законодавства, враховуючи набуття права приватної, комунальної та державної власності на природні ресурси. В юридичній літературі існує думка, що в даному випадку Конституція України регулює не відносини власності на природні ресурси, а закріплює суверенітет народу України на певну територію та на довкілля взагалі. На думку Гетьмана А.П. та Шульги М.В. (Екологічне право України: Підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів.-Х.:Право,2005) норма Конституції щодо проголошення природних ресурсів об'єктом права власності народу України має недосконале визначення і потребує внесення відповідних змін згідно з вимогами часу.

Стаття 324 Цивільного кодексу України, також, зазначає, що об'єктами права власності Українського народу є земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування у межах, встановлених Конституцією України. Проте характеристика Українського народу як суб'єкта права власності не дається. Як зазначає Я.М. Шевченко поєднання належності права власності українському народу і водночас його здійснення від імені власника дає змогу зробити висновок, що власність українського народу є водночас державною власністю.

На думку Разметаєва С.В., право державної власності являє собою сукупність правових норм, що закріплюють і охороняють належність природних ресурсів народу України в особі обраного ним представницького органу державної влади. Особливістю державної власності на природні ресурси є те, що в цьому випадку вона виступає у вигляді виняткової власності народу України (ст. 9,10 Закону України «Про власність»), а у держави є лише компетенція по управлінню цими ресурсами в загальнонародних інтересах. Таким чином, право виняткової власності народу України на природні ресурси є особливою формою державної власності, що характеризує належність природних ресурсів та інших природних благ народу України в цілому. На думку Погрібного С.О. необхідно розрізняти ті випадки, коли право власності на природні ресурси, і в першу чергу на землю, торкається інтересів суспільства в цілому – тоді земля визнається як об'єкт права власності Українського народу (відповідно і держави), і ті випадки, коли, згідно з Конституцією, людині належить і гарантується право власності на землю.

Але на мій погляд більш вдалим є вирішення цього питання Шевченко Ярославною. Вона вважає, що все залежить від того, від імені кого здійснюються правомочності по володінню, користуванню і розпорядженню. Якщо від імені Українського народу, то це є вираженням права власності Українського народу, якщо від імені держави, то ми маємо справу з уособленням права державної власності. Розмежування відбувається відповідно до об'єктів права власності.

ЗАПОБІГАННЯ ПОШИРЕННЮ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ СЕРЕД НЕПОВНОЛІТНІХ

Доп. - учень 11- го кл.
Сумської спеціалізованої школи № 17 м. Суми –
члена МАН України Шугалій Д. А.
Наук. кер. – ст. викл. Кононенко О.Я.